

Lạc Long

Uất Khí Chưa Tan

(Nghe có người đòi đọc chuyện ma ... nên LLong viết câu chuyện ma có thật, do chính người bà con đã bị ma nhát kể lại)

Phần tin tức bình luận vừa dứt, làn sóng từ đài truyền thanh chuyển ngay sang khúc nhạc hiệu quen thuộc lẫn tiếng nói lồng lộng của người xứng ngôn, "Đây, đài tiếng nói nước Việt Nam Cộng Hòa phát thanh từ thủ đô Sài Gòn trên các làn sóng điện từ ... Sau đây là phần nhạc tuyển của buổi trưa hôm nay và bài đầu tiên của buổi phát thanh, nhân dịp Xuân Nhâm Dần đang về trên khắp nẻo đường quê hương, chúng tôi xin hân hạnh giới thiệu nhạc phẩm " Xuân thì " do Phạm Duy sáng tác với giọng ca của nữ ca sĩ Thái Thanh , xin mời quý thính giả lắng nghe ... "

" Tình xuân chớm nở (ó) .. đêm qua ... Ngày xuân còn én (ừ) .. đưa thoi , có người nhớ đến (í) .. những lời yêu mến nhau ... "

Tôi say mê nghe những bài nhạc được phát thanh từ máy thu thanh nhỏ để trên cái bàn nước kê sát tường ở phía dưới giường ngủ vốn là một bộ ván gỗ. Nhìn vào chiếc tủ thật lớn đặt cạnh bàn nước có gắn tấm kiếng hột xoài cũng to bằng mặt tủ, tôi thấy như gió xuân đang len lén thấm vào tận đáy lòng,

mơ mộng theo từng lời ca của các bài hát mặc dù chương trình buổi phát thanh đã xong từ lâu. Bất giác tôi nhớ trực đến anh T. , cũng cháu của dưỡng Sáu tôi đang ở cùng nhà. Cái anh chàng thấy ghét ... ! Ở tận trên lầu mà mấy hôm nay cứ tới khuya đợi cả nhà ngủ hết rồi mò xuống đi lẩn quẩn ngoài mùng người ta một lát hồng nói năng gì hết rồi dọt lên lầu ngủ mất, làm người ta vừa sợ vừa mắc cỡ, kéo mền co người ngủ hồng yên tâm cả đêm. Nằm nướng thêm một hồi, tôi mới vươn vai ngồi dậy, bước tới bàn nước trà cạnh cái tủ kiếng hột xoài, rót một ly thật đầy, uống ực một cái cho trôi đi những xao xuyến bàng hoàng trong lòng nãy giờ rồi quẹo ra cửa xuống bếp để lo cho bữa cơm chiều.

Chỗ ngủ mới của tôi mới dọn từ 2, 3 tuần nay vì cái giường lớn chỗ cũ, tuy kín đáo hơn, nhưng vì phải để đầy các thức ăn sửa soạn cho những ngày Tết sắp đến, nhất là hai chục trái dưa hấu thật to xanh mướt, nên tôi phải dọn qua ngủ đỡ chỗ bộ ván này. Bộ ván đã lên nước thật lằng lểm được kê sát vào góc tường ngay dưới khúc quanh của cầu thang lớn đúc gạch bê tông, tay vịn bằng sắt chắc chắn. Từ phía nhà thật rộng đằng trước phải đi qua một cái cửa mới vào chỗ ngủ mới của tôi, qua thêm khung cửa nữa thì bước ra sàn nước lộ thiên đằng sau rồi mới tới căn nhà bếp xây liền kế cận. Chỗ nằm mới này cũng là chỗ mọi người đi từ đằng trước ra đằng sau, lên lầu hoặc xuống sau bếp nên cả hai lối ra vào đã bỏ hẳn cánh cửa từ lâu để tiện việc đi lại. Cũng tại vậy nên cái anh chàng T. này tối tối mới đi xuống lầu ... rình mò như ăn trộm mà không sợ ai hay, chứ hồi chỗ ngủ cũ kín đáo thì sức mấy ... ! Nhiều đêm cứ vừa xuống nấc cuối của thang lầu sát bên đầu bộ ván của người ta thì đứng đó im lìm nhìn chằm chằm vào mùng một hồi lâu mới chịu đi lên lầu ngủ. Người gì gì ... mà đáng ghét quá chừng ! Từ tỉnh lên Sài Gòn hồng lo học thi tú tài cứ lo rình gái, thức khuya hoài sáng dậy học hồng vô rui bị rớt thì sao.

...

Những ngày càng gần Tết bầu không khí chung quanh càng hơn hờ náo nhiệt hơn. Dượng Sáu tôi vốn là một công chức nhà nước nên cả nhà đang sống trong 2 dãy nhà của chính phủ cấp cho, được xây từ thời Pháp thuộc; nghe nói là trước kia khu phố này chỉ dành cho người viên chức tây mới được ở đây. Cả 2 dãy đầu lưng nhau; 14 căn trước và đằng sau cũng là 14 căn phố. Căn chúng tôi cư ngụ là căn thứ 11 ở dãy trước, ngay mặt đại lộ Trần Hưng Đạo giữa thành phố Chợ Lớn đầy người Hoa nên tết đến thì đường phố càng ồn ào tấp nập hơn.

Miền Nam thưở đó đang thanh bình sung túc nên nhà nhà đều ăn Tết thực lớn. Tôi làm việc mỗi ngày không hờ tay. Tối đến thì lăn ra ngủ mê mệt như chết nên mấy ngày hôm nay không biết có ai lo “rình rập” gì hay không nữa? Ban ngày đi ra đi vô gặp nhau, tôi thấy cho anh chàng T. 1 phát nháng lửa, thẳng chả thì cứ tùm tùm cười mỉm chi cợt, thấy mà phát ghét! Tôi tức mình nói thầm, " hôm nào bắt tại trận cho quê mặt chơi . Nói là làm liền nên tối đó, mặc dù nhương con mắt gần hết muốn lên, tôi cũng ráng thức nằm im trong mùng. Lúc đó cả nhà đã im lặng ngủ yên. Bầu không khí càng lúc càng yên tĩnh, trời cũng đã trở nên lạnh lạnh. Trong ánh sáng lù mù tỏa ra từ cây đèn dầu ở bàn nước phía dưới bộ ván hắt yếu ớt lên phía đầu cầu thang sát ngay đầu nằm, tôi trằm mền co ro nằm im hé mắt ngó lên hàng lan can của thang lầu ở ngay trên nóc mùng. Đột nhiên lúc tôi liếc ngang thì giật mình vì thấy một bóng người lờ mờ đứng sững ngay đầu cầu thang từ hồi nào nhìn vào trong mùng. Trong lòng hồi hộp nhưng với bản tính lì lợm nên tôi nằm im thình thít nhìn thẳng ngay người đó. Qua ánh đèn dầu ui ui, tôi thấy hình dáng mờ mờ to lớn đứng im bất động. Tôi mỉm cười trong bụng, từ từ tốc mền ra thật nhanh khoát mùng lộ đầu ra thì thấy anh chàng T. quay lưng chạy ngược lên lầu. Tôi bước hẩn xuống đất ngoáy nhìn phía trên lầu. Qua

lan can càu thang ngay trên nóc mừng, lạ chưa, tôi thấy bóng ảnh như bay lướt lên rồi tan biến vào khoảng tối ở khúc quẹo của đầu thang phía trên. Tôi lạ lùng khi thấy sự việc như vậy. Đang ngơ ngác thì chợt một luồng không khí ớn lạnh từ phía trên lan can lùa bao trùm lấy cả người. Cái lạnh rờn rợn kỳ lạ làm tôi phát rùng mình mấy cái. Lạnh quá ! Tôi lật đật nhào vô mừng trùm mền kín mít.

" Không biết cái anh này làm cái trò kỳ cục gì vậy. Làm người ta sợ gần chết hà! ".

Tôi nằm vừa run vừa rủa thầm rồi ngủ quên hồi nào không biết.

Sáng hôm sau, tôi định lúc gặp mặt anh T. sẽ la cho một trận ... nho nhỏ (Nói rùm beng lên, cả nhà biết tối ảnh cứ hay rình kiêu đó, mắc cỡ chết) nhưng suốt ngày hôm đó bận rộn mọi chuyện quá, tôi cũng quên khuấy luôn. Câu chuyện xảy ra tối hôm sau đó, thì mới thật sự là kinh hoàng, làm tôi còn sợ tới bây giờ ...

.....

Tối hôm sau, dọn dẹp mọi chuyện xong xuôi, gần 11 giờ tôi mới đi ngủ. Tuy làm việc cả ngày mệt mỏi nhưng tôi nằm trằn trọc mà vẫn chưa ngủ được. Chiếc đồng hồ treo ở căn phòng phía trước thông thả đánh 12 tiếng vang lên giữa màn đêm tĩnh mịch. Tiếng gõ nhịp đều đặn làm đôi mắt như riu lại và tôi bắt đầu mơ màng đi vào giấc ngủ. Chợt lúc đó thấp thoáng ở cuối bộ ván trong ánh đèn dầu leo loét tôi thấy bóng một người đàn bà ngồi lặng lẽ ngoài mừng đang chậm rãi may vá gì đó. Tôi nghĩ bụng, "Không biết giờ này mà cô Sáu tôi còn làm gì mà may đồ khuya lơ khuya lác như vậy ? ". Bất ngờ dậy, tôi buột miệng:

« Giờ này mà cô còn may cái gì ... »

Chưa kịp dứt lời, thì thấy người cô đã lẹ làng đứng nhồm dậy đi thiệt lẹ ra khu sà nước tối om ở đằng sau. Thấy vậy, tôi cũng không hỏi thêm, chỉ

nằm xuống lại quay mặt vô vách cố ngủ vì trời cũng đã quá khuya.

Vài phút sau lúc tôi trở mình nằm ngửa nhìn lên thì ... lạ chưa, có một đôi chân lắc lư tòng ten qua lại phía trên không. Dưới ánh đèn dầu yếu ớt, tôi cố nhướn mắt nhìn kỹ vì tưởng mình hoa mắt. Nhưng không, rõ ràng là có đôi bàn chân duỗi thẳng đong đưa qua lại ngay trên nóc mùng.

Lúc đầu tưởng anh chàng T. chọc ghẹo gì tôi, nhưng ... trời đất quỷ thần ơi ! Nó từ từ hạ xuống đứng sát cạnh bộ ván. Tôi thấy rõ là người đàn bà khi nãy đã đi ra đằng sau nhà bếp mà ... Tôi ngồi bật dậy, lúi lại dựa sát tường, nhìn đăm đăm vào cái bóng đen chập chờn cũng đang trừng trừng nhìn lại. Tự nhiên tôi cảm thấy đôi tay nắm chặt cái mền trước ngực đang run bần bật ! Từ từ nó cuối xuống ...

" Ủy mền đất ơi ! ", không hiểu làm sao, nó thò đầu được qua cái mùng đưa khuôn mặt nhợt nhạt đến sát mặt tôi. Cặp mắt chỉ toàn là trắng trắng của nó vừa nhìn trừng trừng vào đôi mắt tôi vừa chờn vờn giơ một sợi dây đong đưa qua lại. Nhìn một hồi lâu rồi nhẹ nhàng tròng sợi dây vào đầu tôi. Chợt tôi nghe một mùi hôi thối từ sợi dây xông lên nồng nặc. Tôi nhớ lúc đó tôi vẫn còn bình tĩnh định mở miệng ra hỏi:

« Bà làm cái gì vậy ... Bà là ai ... »

Nhưng ngay tức khắc lúc đó, thay vì mở miệng để hỏi, tôi chỉ kịp nghe từ cổ họng tôi phát ra một tiếng hét thật to. Trước khi tắt cả tối sầm lại, tôi còn thấy rõ sợi dây đang tiếp tục tròng vào trong cổ tôi ...

.....

Ở Chợ Lớn được ba năm thì dựng Sáu tôi phải thuyền chèo qua quận khác làm việc. Trong ngày cuối lúc cả nhà đi từ giã hàng xóm chung quanh để dọn đi, bà chủ nhà căn 14 ở bìa dãy phố mới ngập ngừng nói cho biết câu chuyện từ mấy chục năm về trước có một bà đầm vì giận tên chồng tây tới ngày cứ lẳng nhăng với những người đàn bà khác nên đã thắt cổ tự vận ở cầu

thang ngay trong căn số 11. Nghe nói bà ta treo cổ tự tử lúc giữa đêm khuya, tới sáng chồng về mới phát giác ra thì mặt mày người vợ đã tím ngắt và chết cứng từ lâu.

o

Sau này sống ở đất khách quê người, tôi vẫn ghẹo anh T. :

« Qua đây, toàn là gái đầm không, anh mà rình mò bậy bạ là chết với em à ghen ! »

Anh T. âu yếm :

« May là không có rình em hồi đó mà còn thất kinh hồn vía! Giờ này còn dám rình rập ai nữa. Tối hôm đó đang nằm trần trọc nghĩ tới cung, thì anh nghe tiếng em la lớn thật khủng khiếp, anh tông mừng nhảy xuống dưới lầu liền. Lúc tới bộ ván, tốc mừng ra thì thấy em đã xui từ đời nào! Thật tình anh có thấy ai ở đó đâu ? »

Tôi nắm lấy tay chồng:

« Ai cũng nói không biết mặt mũi người đàn bà tây đó ra sao mà ghen đến nỗi tự tử kiểu đó? Nhưng đến bây giờ, em vẫn còn nhớ rõ khuôn mặt tím bầm của bà nhìn trừng trừng vô em lúc đó ... »

Tôi chột rùng mình nép sát vào chồng, lòng cảm thấy thật ấm áp. Ngoài trời cơn mưa tuyết đầu mùa đang thả rơi không ngớt những bông hoa trắng nổi lên hàng thông đứng chờ vơ dưới ánh đèn đường vàng vọt.

Bầu không gian thật yên lặng, trời hình như đã vào giữa khuya thì phải ...

(Nếu có bạn nào về lại Việt Nam, hãy đi vô quận 5 Chợ lớn, từ từ lầu Đồng Khánh trên đường Trần Hưng Đạo nhìn xéo qua bên kia đường, bạn sẽ nhìn thấy 1 dãy nhà của chính phủ (không biết bây giờ trở thành cơ quan gì). Căn thứ 11 chính là căn nhà mà bà chị họ đã ở hồi xưa).

Lạc Long

Nguồn: thuvientoancau

Được bạn: NHDT đưa lên

vào ngày: 19 tháng 6 năm 2007